

Шарени одаи, 'уба'и джамо'и.“ —
„Девойко, девойко ти куця не гледай,
Ти куця не гледай, тук' гледай юнака.
Ясъ ке си откупамъ до двесте майстори,
Тà ке си напра'амъ високи чардаци,
Шарени одаи, 'уба'и джамо'и.“

424.

О Мано, Мано, Мано майсторче,
Богъ да убіетъ твоя-та ума,
Дà що ми стана, дà ми отиде,
Дà що ми собра триста майстори,
Триста майстори двесте шегарти,
Тà си отиде въ Солуна града,
Тамо да градишъ висока кула,
Ми ъж правило, и ъж направи,
Па съ качило Мано майсторче,
Той да си мери висока кула.
Богъ да убіе Гюргя вдо'ица!
Що си имала до една керка;
Њж променала, ъж накутила,
И ъж обула ковани чевли,
Њж прошетала низъ махала-та;
Чевли тропнале, перя цвекнале,
Отъ лице сѣнце нейдзѣ угреа.
Що съ завърти Мано майсторче,
Тà си погледа Янина керка;
Кога ъж виде, ум-отъ му зайде,
Отъ кула падна, на скеле удри,
Отъ скеле падна, на земя удри,
Одвай со душа отговорило:
„Віе майстори, вѣрна дружина!
На душа ви етъ що ке ви речамъ,
Да си пойдете на чесна суда,
На тая судіа за поплака;
Да закопате Гянина керка
Гянина керка жива до мене.“
Това си рече, въ еднашъ си умре.
Па си станале триста майстори